

İyilik ve kötülüğü ayıran birinci prensibin *belirsizliği azaltmak* veya *riski azaltmak* olduğunu düşünüyorum. Devletin topluma, toplumun aileye, babanın çocuğuna, güçlünün güçsüze borcu budur. Daha büyük ve güçlü olan, daha küçük ve zayıf olanın risklerini azaltmalıdır.

- Bireyden kendi risklerini azaltmasını beklemek fazla. İnsan kendi bulunduğu durumun risklerini değerlendirecek kapasitede değil. Bunu görecektir ve karar verecek kapasitede olmadığı için *özgürlük* tartışması manasız kalıyor. İnsan tabii ki özgür olmak ister, ancak bu *bedelsiz* bir özgürlük değil ve insanları bırakınca *karınlarının tok olmasını özgür olmaya* tercih ederler.
- Zaten riskleri hesaplayabilse de bireyin elinde bunları azaltma imkanı sınırlıdır. İnsanın *güç* sahibi olması ancak başka insanlar yoluyla mümkün. Bu durumda risklerin azaltılması başka insanların etkisiyle mümkün.
- Risk nedir? Dünyanın alışlageldik şekilde devam etmemesidir. Bu risklerin kendisini yok edemeyiz, hastalık ve ölüm her zaman olacaktır. Bununla beraber etkilerini azaltmak mümkün olabilir.
- O halde *iyilik* ve *kötülük* için eğer mutlak bir ölçü belirlemek gerekse, hayatı *stabil* ve *düzenli* yaşamaya elveren şekilde geliştirmek *iyilik* ve bu düzeni yok ederek bireylerin riskleri kendi başlarına karşılamasına sebep olmak *kötülüktür*.
- Özgürlük ise insanlar için *hayatındaki risk artmadığı* ölçüde anlam sağlar. Kimisi için hayat riskten ibarettir ancak genelimiz özgürlüğümüzü risk olarak arttırmak istemeyiz. Bu ikisi arasında bir çatışma olmasını istemeyiz.